

LA POESIA DE OLEGUER HUGUET

Dentro de breves semanas aparecerá en la prestigiosa colección de «La Revista», anexa a la publicación que iniciaron en su día los poetas J. M. López-Picó y Joaquín Folguera, un libro —un primer libro— de poemas de Oleguer Huguet Ferré. El autor no es literal ni literariamente inédito. Muchas de las composiciones que integrarán este volumen, han obtenido primeros premios en varios certámenes poéticos y literarios de toda la región, en los que se reveló y consagró el nombre de este compatriota, con imparcialidad y calidad en el juicio y con sanción unánime de público. Pero la aparición de una selección de esos trabajos líricos, después de una concienzuda revisión de su creador, será un acontecimiento en la órbita de las letras vernáculas, y muy especialmente en la del ambiente literario reusense.

Por amable indicación del autor, el firmante estuvo obligado, en leal amistad y en sincera y objetiva admiración —estimación, en el doble sentido de la palabra, al autor y a la obra— a escribir unas líneas de introducción de este libro, que abre un nuevo surco en el trillado campo de la originalidad poética de la actual generación renacentista. Surco que en el caso de Huguet reviste unos caracteres tan notoriamente inconfundibles y tan meritoriamente genuinos, que la revelación inicial se trocará ahora en revelación bibliográfica definitiva.

Hemos creído que el anticipo de este prólogo nuestro para los lectores de esta *Revista del Centro de Lectura*, podía ser a la vez un homenaje a esta publicación y al autor que ha motivado, tan justificadamente por su parte, las líneas, todavía inéditas, que siguen.

«El missatge poètic d'Oleguer Huguet i Ferré és personal i nou. Personal, per l'accent del seu lirisme, que no pot ésser confós amb cap altre precursor o contemporani. Nou, perquè la seva dicció lírica regalima un encuny autènticament inèdit dintre el magne

clos de la nostra paraula renaixentista rediviva.

Huguet arbitra la seva forma poètica amb una exemplar concisió i una expressió cenyida i precisa. Però la concentrada condensació de la bellesa en les seves estrofes, troba sempre unes fórmules sensibles llueints i vives, d'una turgència de fruit i d'una interna claror palpitant, mòbil, real i directa, que ens colpeix i encisa fins al literal enlluernament.

Però no és solament en la remarcable originalitat de la seva imatgeria que el nostre poeta sobta la curiositat interessada del lector. La seva estilització literària en la fraseologia del seu lirisme, és la floració d'una profunda arrel terral i religiosa. Creient fervorós i conscient, amador amatent dels costums del seu recer nadiu de Vilaplana, els seus versos munten, amb vertical netedat, amb nitidesa dreturera, amb un ímpetu de pregària. I les ovacions folklòriques, religioses o cíviques, les al·lusions a la pietat popular, cristal·litzen, a cada instant, al llarg de les seves arrodonides composicions, d'una extensió tothora justa, limitada, suficient, exacta, proporcionada, en síntesis meravellosament artitzades, on la naturalitat de l'estructura no desdiu mai de la centrípete força magnètica que governa el cant, que mena el ritme, que mou el realisme vívid de la fantasia creadora del poeta.

Aquesta fantasia, tan clarividient en ella mateixa, és, per sobrepuig, enormement suggeridora. Hi ajuden el dring eufònic i l'esfaltada transparència del vers, que perduren en la ment i s'hi graven, en companyia inefable. Si ens calgués associar l'estil de l'Huguet al d'altres poetes nostres actuals, —en remotes afinitats, nades, més que de cap derivació imitativa, de coincidències en la visió—, pensariem potser en la tendra vitalitat còsmica del lleidatà Angelet Garriga o en la pregonia claredat teològica de Bertran Oriola. Perquè aquest jove escriptor

del Camp de Tarragona reuneix, en-
sems, tanta finor de sensibilitat com
intensitat de pensament. Els seus con-
ceptes sovint esborronen, per l'encert
trascendent de la seva lúcida captació
de les grans veritats eternes («Tingué
fam el Pa mateix - i set la Font d'ai-
gua viva»). I així, una estètica absolu-
tament pura, resta doblada ben sovint
d'eficàcia apologetica, en les seves qua-
trenes i en el seu romanç, impecables.

Perquè una de les lliçons menys ne-
gligibles de la poètica d'Oleguer Hu-
guet és aquesta singular aptitud seva
d'incrustar en el motllo del que en po-
driem dir rigurosa retòrica clàssica una
corba de modernitat màxima, que s'en-
fila parabòlicament, a voltes fins i tot
atrevidament, però sense perdre mai
l'estabilitat d'un equilibri perfecte, ni
en la mètrica, ni en la analogia expo-
sitiva, ni en el bon gust literari, fins a
constituir una veritable filigrana an-
tològica, on res no és sobrer i on l'as-
cesi de la construcció del cant ha arri-
bat a extirpar totes les noses, per a de-
ixar només, en un saludable i exigent
procés de reducció verbal, la línia es-
sencial, el paradigma estricte de cada
idea poètica. Com fou dit de Joaquim
Folguera, és «la tensió del contingut»
amb el «sotrac lleugeríssim» del seu
ritme, que dóna un glatir perceptible i
prenedor a les «seves paraules».

Poesia aquesta que es brinda a l'a-
cotació nombrosa i a la sel·lecció frag-
mentària, segons la preferència de cada
lector. Però això mateix veda la tria
del prologuista, espectador generosa-
ment acollit per l'autor a la formació
del recull que aquests mots introduc-
toris refrenden. Un gran sentit de res-
ponsabilitat n'ha presidit la creació i
la integració, en cada poema, en cada
estrofa, àdhuc en el títol: «Càntir de
vidre». «D'infant —ens escrivia no fa
gaire el poeta— em seduïa la rutilant
delimitació. Volia precisar on acabava
el vidre i començava l'aigua. ...I l'aigua
em semblava de cristall i el càntir,
d'aigua. Continent i contingut, llumi-
nosament, es confonien. Ultra la mica
d'originalitat, em sembla que aquest
títol defineix, exactament, la intensió
dels meus versos; especialment els de
tema religiós». I aquestes paraules ens
semblan també tan exactes, que elles

soles podrien ésser el pròleg del llibre,
tan concientment intuït i llavorat per
l'autor, Ell ha dut un vot qualificat
d'ordre tradicional i de novíssima in-
tenció lírica al desordre eventual de
tants neguits immaturs o deficitaris. La
seva plenitud humana s'ha fet arqui-
tectura lírica. En ell, per do de Déu, el
verb pairal s'ha fet verament carn de
poesia.»

Octavio Saltor

VARIA

VIII Centenario de San Bernardo.

—En el Real Monasterio de Santa
María de Poblet, la Congregación Cis-
terciense Española ha celebrado ma-
jestuosamente el VIII Centenario de
la muerte de San Bernardo, Abad fun-
dador del Monasterio de Claraval, bajo
la Presidencia de Honor de Su Emi-
nencia el Sr. Cardenal Arzobispo de
esta Archidiócesis, Dr. D. Benjamín
de Arriba y Castro quien celebró la
solemne Misa de Pontifical y predicó
la homilia en el día de la clausura.

Inauguró los actos del Centenario
el Excmo. Sr. D. Joaquín Ruiz Gi-
ménez, Ministro de Educación Nacio-
nal, con el Abad General de la Orden
del Cister, Ilmo. y Rdm. Dom Sig-
hard Kleiner.

Del 4 al 11 de octubre se pronuncia-
ron conferencias a cargo del Dr. don
Joaquín Carreras Artau; de D. Octa-
vio Saltor; de D. Joaé M.ª Fábregas;
de D. Juan Bautista de Serra y de Don
Bartolomé Lartigau.

En el Recibidor gótico del Monas-
terio se inauguró una exposición foto-
gráfica y de libros antiguos y objetos
pobletanos.

Hubo reunión extraordinaria de la
Hermandad e imposición de medallas.
A nuestro muy querido Gobernador
Civil, Excmo. Sr. D. José González
Sama, vocal Honorario de la Herman-
dad, le fué impuesta Medalla de plata
por el Rvdm. Padre Abad General
de la Orden.

El Monasterio de Poblet vistió sus
mejores galas en aquella inolvidable
semana de octubre. Poblet ha visto